

MISTERUL CEASULUI DIN PERETE

JOHN BELLAIRS (1938–1991) a fost unul dintre maeștrii genului *fantasy* și un foarte cunoscut autor de romane gotice. A fost influențat, printre alții, de celebrul scriitor J.R.R. Tolkien, însă și-a construit primul roman *The Face in the Frost* după o rețetă scriitoricească proprie.

Cu *The House With a Clock in Its Walls*, tradus în românește sub titlul *Misterul ceasului din perete*, Bellairs a început o lungă serie de romane pentru copii și adolescenți avându-l ca erou pe Lewis Barnavelt. Din septembrie 2018, fanii lui Lewis Barnavelt au șansa de a vedea în cinematografe ecranizarea primei cărți din această serie.

MISTERUL CEASULUI DIN PERETE

JOHN BELLAIRS

Traducere din engleză
de Loredana Voicilă

CORINT BOOKS

CAPITOLUL 5

Pe măsură ce limbile luminoase ale noului său ceas Westclox de pe noptieră se îndreptau spre miezul nopții, Lewis aștepta din ce în ce mai agitat, îmbrăcat, sub cuverturi. Camera era întunecată. Inima îi bătea tare și continua să-și spună:

— Aș vrea să nu fiu nevoit să fac asta. Aș vrea să nu fiu nevoit să o fac.

Trecură minute bune. Lewis se ridică dintr-odată. Aruncă cearșafurile și se uită la ceas. Era douăsprezece și cinci minute! Îi promisese lui Tarby că se vor întâlni în cimitir la miezul nopții, iar acum avea să întârzie! Ce putea face? Tarby nu îl va aștepta. Se va întoarce acasă, iar mâine le va povesti prietenilor săi că Lewis este un laș.

Lewis își frecă fața și încercă să se gândească la o soluție. Cimitirul se afla pe un deal care se ridica chiar de cealaltă parte a parcului Wilder Creek. Trebuia să

mergi o jumătate de kilometru în afara orașului pentru a ajunge pe drumul care urca pe deal. Există și o scurtătură, desigur, însă Lewis nu avusese de gând să o ia pe acolo. Acum nu avea de ales.

Încet, cu grijă, Lewis se dădu jos din pat. Îngenuche pe podea și scoase lanterna de sub pat. Era o lanternă lungă, de modă veche, cu mâner îndoit și cu un bec mare, rotund, la capăt. Simțea metalul rece și alunecos în mână. Se duse la dulap și-și îmbrăcă jacheta groasă. Avea să fie frig pe Dealul Cimitirului.

Lewis deschise ușa dormitorului. Holul era întunecat, ca de obicei, iar din încăperea următoare îl auzea pe unchiul Jonathan sforăind. Lewis se simțea îngrozitor. Și-ar fi dorit din toată inima să intre în camera lui Jonathan, să-l trezească și să-i spună totul despre aventura spre care se îndrepta și să îi explice de ce trebuia să facă asta. Dar nu duse la capăt niciunul dintre aceste gânduri. În schimb, o luă în vârful picioarelor pe hol și deschise ușa care dădea spre scările din spate.

Băiatului nu îi luă mult timp să ajungă în cealaltă parte a orașului. Când ajunse la semnul care indica ieșirea din oraș, începu să dibuie pe marginea drumului până când găsi o scară mică de lemn care cobora în jos pe prundiș până în parcul Wilder Creek. Pârâul nu era prea adânc, așa că Lewis o luă prin el de-a dreptul. Apa îi îngheța gleznele. Când ajunse pe celălalt mal,

își ridică privirea. Mâinile îi erau transpirate și pentru o clipă vru să se întoarcă și să plece acasă.

Se uită la Dealul Cimitirului. Era o culme mare, plată, taiată în două părți de un drum îngust. Nu era un deal greu de urcat: vara, copiii din New Zebedee se plimbau pe acolo în sus și-n jos în fiecare zi. Dar pentru Lewis, care avea rău de înălțime, era un fel de Everest.

Băiatul își ridică privirea spre vârful dealului întunecat și înghiți de câteva ori. Poate dacă ar fi mers pe drumul ocolit... Dar nu, întârziase deja, iar Tarby s-ar fi putut plictisi și ar fi putut pleca acasă. Ultimul lucru pe care Lewis și-l dorea era să fie singur în cimitir în miez de noapte. Strânse lanterna în mână cu putere și începu să urce.

Lewis se opri cu prima ocazie. Respira din greu, iar partea din față a jachetei era îmbibată cu apă. Pe genunchii pantalonilor erau niște pete negre, iar în pantof avea o crenguță. Urcă încă două niveluri. Strânse din dinți și merse mai departe.

În vârful dealului căzu în genunchi și își făcu cruce de mai multe ori. Sudoarea îi curgea pe față și își simțea inima bubuind. Ei bine, reușise. Nu era o realizare prea mare, deoarece Tarby probabil urcase dealul într-o zecime din timpul care îi luase lui. Cel puțin reușise însă.

Lewis privi în jur. Stătea la marginea unei străzi lungi, străjuite de sălcii. Crengile goale se legănau în

vânt și Lewis tremura. Se simțea foarte singur și îi era îngrozitor de frig. La capătul bulevardului se vedea li-cărind poarta gri a cimitirului. Lewis porni într-acolo.

Poarta cimitirului era o arcadă grea de piatră acoperită cu sculpturi elaborate. În partea de sus erau cioplite următoarele cuvinte:

TRÂMBIȚA VA SUNA
ȘI
MORȚII VOR ÎNVIA

Lewis împinse poarta de fier, care scrâșni, și merse repede printre rândurile de pietre albe. Mausoleul era pe cealaltă parte a Dealului Cimitirului, partea de unde se vedea valea adâncă de dincolo de oraș. O cărare îngustă ducea până la platforma de piatră din fața ușii mormântului. Dar unde era Tarby?

Lewis se uită împrejur și, deodată, se auzi un sunet:
— Bau!

Lewis aproape că leșină. Era Tarby, desigur, care stătuse ascuns în umbra arcadei de piatră din fața mausoleului.

— Bună! Ți-a luat ceva să ajungi, spuse Tarby. Pe unde ai umblat?

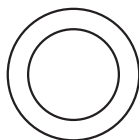
— A fost greu să urc până aici, răspunse Lewis, uitându-se trist la pantalonii lui umezi și murdari.

— Pentru grășani este întotdeauna greu la deal, comentă Tarby. De ce nu slăbești?

— Hai să trecem odată la treabă!

Lewis se simțea deprimat.

Placa de piatră crăpată care stătea la ușa mormântului era acum în umbra dealului. Tot ce se afla în jurul ei era scăldat de lumina strălucitoare a lunii. Lewis aprinse lanterna și plimbă fasciculusul palid deasupra ușilor urâte de fier. Un lanț greu le ținea închise. Era fixat cu un lacăt mare, în formă de inimă. Lewis mișcă lanterna. Pe cornișă era gravat O-ul acela ciudat. Vântul se domolise. Era liniște. Lewis îi dădu lanterna lui Tarby și îngenunche. Își scoase peticul de hârtie și bucățelele de cretă. Trasă un cerc mare și apoi unul mai mic în interiorul lui, ca mai jos:

Tarby ținea lanterna, iar Lewis umplea marginea cercului magic cu simbolurile desenate pe bucata de hârtie. După ce termină de desenat cu cretă și ultimul semn, rămase un spațiu gol. Lewis citise în cartea lui Jonathan că ar fi trebuit să umpli spațiul cu numele celui mort. Dar nu știa numele.

— Ei bine, spuse Tarby, nu văd niciun mort.

— Nu este terminat, răspunse Lewis. Trebuie să scriem numele.

Tarby părea scârbit.

— Vrei să spui că nu îl știi?

— Nu, nu îl știu. Poate dacă stăm și așteptăm un minut sau două, va apărea.

Îngenunchează tăcuți la ușa mormântului. O rafală bruscă de vânt răvăși frunzele îngălbenite ale unui stejar care creștea în apropiere. Trecură minute bune. Minteia lui Lewis era complet goală. Apoi, deodată, apucă din nou creta în mână.

— Ține lanterna îndreptată încoace, jos! spuse el.

Încet, cu grijă, completează cercul cu un nume. Ciudat era că nu avusese un nume în minte. Era ca și cum altcineva îi îndruma mâna. În curând apăru scris cu cretă un nume ciudat: Selenna. Lewis nu știa pe nimeni care să se cheme astfel. Nici măcar nu știa cum să pronunțe numele. Cu toate acestea, îl scrisese în cerc.

Se ridică ținând hârtia boțită în pumn și începu să cânte cu glas ascuțit: *Aba bēbē bachabē...*

Apoi se opri. Tarby, care stătea aplecat lângă el, îl apucă de braț și-l strânse cu putere. Din adâncul mormântului se auziră zgomote. *Buum!* Un sunet profund, gol. Ușile de fier se zguduiră, de parcă ar fi fost împinse din interior. Lanțul zăngăni și se auzi o bufnitură pe trotuar. Căzuse lacătul. Iar acum, în timp ce băieții îngenuncheaseră, îngroziți, apărură două pete mici de lumină rece, cenușie. Plutiră într-un dans amețitor în fața ușilor mormântului, care acum erau date de perete. Și prin deschizătura aceasta

se scurse afară ceva negru, mai negru decât noaptea, mai negru decât cerneala vărsată în apă.

Tarby îl trase pe Lewis de mână.

— Fugi! strigă el.

Trecură cu hopuri malul și o luară la goană în josul dealului. La un moment dat, Lewis alunecă și căzu pe burtă, zgâriindu-și fața în rădăcini și în ciulini. Încercă să se prindă de firele de iarbă, însă aceasta era alunecoasă și umedă și îi scăpa printre degete. Se rostogoli de câteva ori, apoi alunecă în jos pe spate. Acum pietrele îi zgâriau umerii și capul i se lovea de ele. Într-un târziu ateriză pe drumul plin de noroi, zguduit bine, rănit și speriat.

Luna ieșise din spatele unui voal subțire de nori și se uita la Lewis, de parcă ar fi fost și ea speriată. Tarby era întins lângă el într-un șanț plin cu buruieni. Se ridică repede și privi înspre deal, apoi îl apucă din nou pe Lewis de mână.

— Haide! Trebuie să plecăm de aici! Ar putea veni după noi! Of, haide! Te rog, hai odată!

Lewis era răvășit. Se ridică însă și îl urmă pe Tarby. În scurt timp trecură râul și ajunseră pe drumul pietruit care mergea înapoi spre New Zebedee.

Pe drum Lewis se oprea mereu, tremurând. Tarby îi spuse să se potolească.

— Nu pot să mă opresc, spuse Lewis cu o voce bolnavă. Ai văzut? A fost îngrozitor!

— Nu știu ce am văzut, răspuse Tarby ursuz. Poate că a fost lumina lunii sau ceva de genul ăsta.

Lewis se uită la el uluit. Oare Tarby glumea? Sau poate încerca să nu recunoască față de sine însuși că a văzut ceea ce văzuse? Lewis nu știa și nu îi păsa. Tot ce știa era că el unul era înspăimântat.

Lewis se strecură în casă puțin înainte de ora trei dimineața. Urcă în vârful degetelor pe scara din spate, se asigură că unchiul său doarme și apoi deschise încet ușa de la camera lui, închizând-o cu tot atât de mare grijă. Apoi, încet, începu să se dezbrace de hainele umede și murdare, pe care le aruncă într-un colț întunecat al dulapului său. Dar unde era lanterna? Probabil că rămăsese la Tarby. Avea să o recupereze mai târziu de la el. Cât despre haine, le va curăța fără ca Jonathan să afle.

Lewis se băgă în pat și încercă să adoarmă, însă atunci când închidea ochii vedea numai cele două cercuri de lumină arzătoare. În cele din urmă adormi, însă avu un vis ciudat. Oasele unui schelet și niște limbi uriașe de ceas îl fugăreau în jurul unui mormânt mare de piatră. Lewis se trezi brusc și, pentru o clipă, i se păru că un ticăit puternic umplea camera și întreaga casă.